

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 06 kwietnia 2020 r.

DNR-4.730.1.2020.AMS

DECYZJA nr DNR-2 / 80 / 2020

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, dalej jako „k.p.a.”) oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1930 i 2227), po rozpatrzeniu odwołania PLATINET S.A. z siedzibą w Krakowie od decyzji Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 10 lutego 2020 r., NR.D.11.2020.JZ, wymierzającej temu przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 4 583 zł (słownie cztery tysiące pięćset osiemdziesiąt trzy złote) z tytułu niedopełnienia obowiązku wynikającego z art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającego ramy etykietowania energetycznego i uchylającego dyrektywę 2010/30/UE (Dz. Urz. UE. L 198/1 z 28 lipca 2017 r.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

uchyla zaskarżoną decyzję w całości i odstępuje od nałożenia na ww. przedsiębiorcę kary pieniężnej z tytułu niedopełnienia ww. obowiązku, z uwagi na znikomą wagę naruszenia prawa i zaprzestanie naruszania prawa oraz poprzestaje na pouczeniu ww. przedsiębiorcy.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej stwierdzono w ofercie sprzedaży kontrolowanego oprawy oświetleniowe „PLATINET” model LED PDL20 (z oznaczeniem m.in. ME/07/18), dalej jako

„oprawy” lub „wyrób” wprowadzone do obrotu przez dostawcę: producenta PLATINET S.A. z siedzibą w Krakowie, dalej jako „dostawca”.

W wyniku oględzin opraw wykorzystujących energię stwierdzono, że dostawca nie zapewnił, aby wprowadzone do obrotu produkty opatrzone były dokładnymi etykietami energetycznymi zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającym ramy etykietowania energetycznego i uchylającym dyrektywę 2010/30/UE (Dz. Urz. UE. L 198/1 z 28 lipca 2017 r.), dalej jako „rozporządzenie” i rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 874/2012 z dnia 12 lipca 2012 r. uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykietowania energetycznego lamp elektrycznych i opraw oświetleniowych (Dz. Urz. UE L 258/1 z 26 września 2012 r.), dalej jako „rozporządzenie delegowane”.

Dostawca po poinformowaniu o ustaleniach kontroli podjął działania naprawcze polegające na usunięciu stwierdzonych niezgodności w odniesieniu do wprowadzonych do obrotu opraw poprzez wystąpienie do odbiorcy z informacją o konieczności podjęcia działań naprawczych wobec sprzedanych opraw pochodzących z tej samej produkcji (w ilości 322 szt. opraw dostarczonych na podstawie 69 faktur).

Po wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego celem wydania decyzji o wymierzeniu dostawcy kary pieniężnej na podstawie art. 17 ust. 4 w wymiarze określonym w art. 17 pkt 2 ustawy z dnia 14 września 2012 r. o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią (Dz. U. z 2019 r. poz. 1030), dalej jako „ustawa o etykietowaniu” (zawiadomienie doręczone dostawcy w dniu 20 stycznia 2020 r.), dostawca w piśmie z dnia 24 stycznia 2020 r. poinformował o podjętych działaniach naprawczych.

Decyzją z dnia 10 lutego 2020 r., NR.D.11.2020.JZ Pomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej wymierzył dostawcy karę pieniężną w wysokości 4 583 zł (słownie cztery tysiące pięćset osiemdziesiąt trzy złote) z tytułu niedopełnienia obowiązku wynikającego z art. 3 ust. 1 rozporządzenia, polegającego na zapewnieniu, aby wprowadzone do obrotu oprawy opatrzone były dokładnymi etykietami zgodnie z rozporządzeniem i rozporządzeniem delegowanym.

W uzasadnieniu decyzji organ I instancji wskazał, że niewykonanie obowiązku określonego w art. 3 ust. 1 rozporządzenia podlega karze pieniężnej określonej w art. 17 ust. 1 ustawy o etykietowaniu, zaś w sprawie nie może być zastosowane odstępianie od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 k.p.a., ponieważ nie spełnione jest kryterium znikomej wagi naruszenia prawa. Zdaniem organu ustalenia kontroli o dołączeniu do opraw nieprawidłowo wykonanych etykiet w odniesieniu do partii 7 szt. opraw, skutkujące koniecznością podjęcia przez dostawcę działań naprawczych obejmujących łącznie 322 szt. opraw pochodzące z 69 dostaw, nie

mają przypadkowego charakteru, tj. znikomej wagi naruszenia prawa. Ponadto organ I instancji przyjął, że stwierdzony stopień naruszenia obowiązków jest niewielki, ponieważ dostawca w trakcie kontroli niezwłocznie przekazał na wniosek kontrolowanego dokładne etykiety zgodnie z obowiązującymi przepisami, tj. o wymiarach zgodnych ze wzorem określonym w załączniku I pkt 2 ppkt 4 rozporządzenia delegowanego.

W związku z powyższym Pomorski WIIH uznał, że kara w najniższej ustawowej wysokości - jednokrotnego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej za rok poprzedzający, po zaokrągleniu zgodnie z art. 63 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2019 r. poz. 900 z późn. zm.) do kwoty 4 583,00 zł, będzie karą adekwatną do stopnia oraz okoliczności naruszenia przedmiotowego obowiązku.

W przewidzianym przez prawo terminie PLATINET S.A. z siedzibą w Krakowie, pismem z dnia 19 lutego 2020 r., wniosła odwołanie od ww. decyzji z dnia 10 lutego 2020 r. wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy organowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonej decyzji zarzucono naruszenie:

- art. 107 § 3 k.p.a., poprzez błędny brak podania w uzasadnieniu przyczyn niezastosowania art. 189f § 2 i 3 k.p.a.;
- art. 189 f § 2 i 3 k.p.a., poprzez błędny brak odniesienia do nałożenia kary pieniężnej mimo podjętych działań naprawczych.

W odwołaniu wskazano, że w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji odniesiono się tylko do art. 189 § 1 k.p.a., podczas gdy podstawą do odstąpienia od nałożenia kary jest również art. 189 § 2 i 3 k.p.a., a więc kiedy usunięto naruszenie prawa, co miało miejsce w niniejszej sprawie, gdyż dostawca podjął działania naprawcze, jak stwierdził organ I instancji. Natomiast do tej podstawy odstąpienia organ I instancji nie odniósł się w uzasadnieniu swojej decyzji.

Pismem z dnia 10 marca 2020 r. Prezes UOKiK poinformował dostawcę o wszczęciu postępowania w sprawie odwołania oraz pouczył o prawach i obowiązkach strony postępowania administracyjnego określonych przez k.p.a., w tym o wynikającym z art. 10 k.p.a. prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań oraz o możliwości przedstawienia stanowiska w sprawie, a także o prawie do przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów zgodnie z art. 73 § 1 k.p.a. Strona postępowania z przysługujących jej uprawnień nie skorzystała.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Jedną z podstawowych zasad postępowania administracyjnego jest wyrażona w art. 15 k.p.a. zasada dwuinstancyjności. Istotą administracyjnego toku instancji jest ponowne merytoryczne rozpatrzenie i rozstrzygnięcie tożsamej pod względem przedmiotowym i podmiotowym sprawy administracyjnej, a nie tylko kontrola prawidłowości decyzji organu pierwszej instancji. Z zasady dwuinstancyjności wynika bowiem, że strona ma prawo do dwukrotnego merytorycznego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy. Granice rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy w drugiej instancji wyznacza zaś rozstrzygnięcie decyzji I instancji, a wykroczenie przez organ II instancji poza te granice – narusza ww. zasadę dwuinstancyjności. W konsekwencji oznacza to, że każda sprawa administracyjna jest rozpoznawana i rozstrzygana dwukrotnie: po raz pierwszy przed organem pierwszej instancji, a na żądanie uprawnionego podmiotu - po raz drugi przez organ odwoławczy - organ drugiej instancji w oparciu o stan faktyczny i prawny obowiązujący w dniu wydania decyzji ostatecznej. Sposób urzeczywistnienia tej zasady określają przepisy rozdziału 10 Działu II k.p.a. o tytule „Odwołania”. Podstawowym sposobem zainicjowania administracyjnego toku instancji jest złożenie odwołania przez stronę.

Postępowanie wszczęte w efekcie wniesionego odwołania kończy się rozstrzygnięciem - sposobem załatwienia sprawy - przewidzianym w art. 138 § 1, 2 k.p.a. Katalog tych rozstrzygnięć ma charakter zamknięty. W wyroku z dnia 10 marca 1993 r., sygn. akt IV SA 1245/92 i IV SA 1252/92 (niepubl.) NSA przyjął: „Określone w art. 138 § 1 i 2 k.p.a. rodzaje rozstrzygnięć są bezwzględnie wiążące dla organu odwoławczego w tym znaczeniu, że decyzja, która nie mieści się w ramach tego przepisu, stanowi rażące naruszenie prawa”.

Zgodnie z art. 138 k.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze albo
- 4) uchyla zaskarżoną decyzję w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Rozpoznając sprawę, w efekcie wniesionego odwołania, Prezes UOKiK stwierdza, że zaskarżona decyzja podlega uchyleniu, jednakże z innych powodów niż podniesione w odwołaniu.

Na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu karze pieniężnej podlega ten kto nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 3 ust. 1 (...) rozporządzenia.

Obowiązki dostawcy, sankcjonowane przepisem art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu, zostały określone w art. 3 ust. 1 rozporządzenia, zgodnie z którym dostawcy zapewniają, by produkty, które są wprowadzane do obrotu, były opatrzone, z osobna dla każdego pojedynczego egzemplarza, nieodpłatnie, dokładnymi wydrukowanymi etykietami i kartami informacyjnymi produktu, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i odpowiednimi aktami delegowanymi. Dostawcą w rozumieniu rozporządzenia jest producent z siedzibą w Unii, upoważniony przedstawiciel producenta, który nie ma siedziby w Unii, lub importer, który wprowadza produkt do obrotu w Unii (art. 2 pkt 14 rozporządzenia).

Bezspornym w niniejszej sprawie jest, że PLATINET S.A. z siedzibą w Krakowie jest dostawcą w rozumieniu ww. przepisu.

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy organ odwoławczy stwierdza, że do opraw oświetleniowych dołączone zostały etykiety o mniejszych wymiarach, tj. 80 x 40 mm, co wynika z protokołu kontroli i nie jest kwestionowane przez dostawcę. Dołączone etykiety są niezgodne ze wzorem określonym w załączniku I pkt 2 ppkt 4 rozporządzenia delegowanego, ponieważ powinny mieć rozmiar co najmniej 100 x 50 mm. Zatem dołączenie do wyrobu etykiet o mniejszych wymiarach niż wymagane oznacza, że dostawca nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku wynikającego z art. 3 ust. 1 rozporządzenia. Natomiast niewykonanie tego obowiązku podlega karze pieniężnej określonej w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu.

W tym miejscu należy wyjaśnić, że odpowiedzialność określona w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu ponoszona jest na podstawie stwierdzenia winy obiektywnej, a przesłanką jej przyjęcia jest fakt niedopełnienia obowiązku wynikającego z art. 3 ust. 1 rozporządzenia. Samo stwierdzenie niedopełnienia obowiązku polegającego na dołączeniu do wyrobu etykiet o zbyt małych rozmiarach, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, jest przesłanką wystarczającą do wymierzenia kary. Nie ma przy tym znaczenia, czy niedopełnienie powyższego obowiązku nastąpiło z winy (umyślnej bądź nieumyślnej) danego podmiotu, czy też nie, jak również okoliczność realizacji tego obowiązku w trakcie kontroli. Udowodnienie, że określony podmiot nie dopełnił przedmiotowego obowiązku skutkuje bowiem koniecznością wymierzenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną, a wskazany przepis ma charakter obligatoryjny.

W niniejszej sprawie zaistniały więc przesłanki ustawowe, uprawniające do nałożenia na dostawcę kary pieniężnej.

Przechodząc do kwestii nałożenia kary pieniężnej, Prezes UOKiK wskazuje, że chociaż sama ustawa o etykietowaniu zawiera regulację dotyczącą kar pieniężnych („Rozdział 4 Kary pieniężne”), to jednak te kwestie zostały również uregulowane w k.p.a. („Dział IVa

Administracyjne kary pieniężne). Z uzasadnienia do projektu ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (nr druku: 1183) wynika, że projektowane rozwiązania stanowiły uzupełnienie regulacji przewidzianych w przepisach szczególnych, przy poszanowaniu zasady, że przepis szczególny ma pierwszeństwo przed przepisem ogólnym (*lex specialis derogat legi generali*). Przepisy k.p.a. w zakresie reguł nakładania kar i udzielania ulg w jej wykonaniu będą przepisami ogólnymi, z tym jednakże zastrzeżeniem, że uregulowania w przepisach odrębnych poszczególnych aspektów materii dotyczącej kar administracyjnych, przepisów proponowanego działu nie będzie stosowało się w zakresie tych aspektów (art. 189a § 2 kpa). „Oznacza to że, gdy zakres normowania zagadnienia prawnego określonego w § 2 w przepisach odrębnych jest węższy lub szerszy od zakresu normowania tego samego zagadnienia w przepisach działu IVa lub przepisy odrębne regulują je w sposób identyczny, podobny lub zbliżony albo odmienny, odnośny przepis działu IVa nie ma zastosowania. (...) Przepisy odrębne nie mogą zatem w tych przypadkach być uzupełniane ani modyfikowane odnośnymi regulacjami działu IVa. W przypadku gdy przepisy odrębne w ogóle nie regulują zagadnienia uregulowanego w § 2, przepisy działu IVa stosuje się wprost w oznaczonym zakresie” (Komentarz do Kodeksu postępowania administracyjnego A. Wróbel, M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, wyd. WK 2018).

W związku z powyższym w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o etykietowaniu stosuje się między innymi zasady odstąpienia od kar pieniężnych, określone w art. 189f k.p.a. Zgodnie ze wskazanym przepisem, organ odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub

2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Zgodnie z § 2 tego przepisu, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

1) usunięcie naruszenia prawa lub

2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia (art. 189f § 3 k.p.a.).

W niniejszej sprawie nie zostało wydane postanowienie, o którym mowa w art. 189f § 2 k.p.a., a zatem aby mogło dojść do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej niezbędne jest ziszczenie się jednej z dwóch przesłanek wskazanych w § 1 art. 189f k.p.a.

Również nie zaistniała kolejna z przesłanek – uprzednie ukaranie za to samo zachowanie, ponieważ z akt postępowania nie wynika aby dostawca został już ukarany za to samo zachowanie przez inny uprawniony organ, a także sam dostawca nie wskazał, aby taka okoliczność miała miejsce.

Jeśli chodzi o ostatnią z przesłanek umożliwiających odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu, to składa się ona z dwóch okoliczności – znikomej wagi naruszenia prawa i zaprzestania przez stronę naruszania prawa, najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, które muszą wystąpić łącznie.

Tak więc odpowiedź na pytanie, czy dostawca przed wydaniem decyzji zaprzestał naruszania prawa jest twierdząca. Zabrane w sprawie materiały dowodowe wskazują, że dostawca jeszcze w trakcie trwania kontroli przesłał sprzedawcy etykiety o właściwych wymiarach celem dołączenia do produktu. Po zakończeniu kontroli, pismem z dnia 21 października 2019 r. organ I instancji wystąpił do dostawcy na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy o etykietowaniu o podjęcie działań dobrowolnych oraz o nadesłanie kopii faktur sprzedaży wyrobów pochodzących z tej samej produkcji. Przy piśmie z dnia 4 listopada 2019 r. dostawca przesłał 69 faktur, z których wynika, że sprzedane zostały łącznie 322 sztuki wyrobu. Przy kolejnym piśmie z dnia 13 grudnia 2019 r. dostawca poinformował o zmianie etykiet na prawidłowe o wymiarach 100 x 50 mm oraz przesłał zdjęcia produktu opatrzonego prawidłową etykietą z użyciem metra w celu wykazania wymiarów etykiety. Następnie organ kontroli wszczął postępowanie w sprawie nałożenia kary.

Z powyższego wynika, że dostawca podjął działania dobrowolne i wymienił za małe etykiety na etykiety o prawidłowej wielkości jeszcze przed wszczęciem postępowania w celu nałożenia kary.

W związku z powyższym dla możliwości odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu w oparciu o tę przesłankę niezbędne jest ustalenie znikomej wagi naruszenia prawa. O ile pojęcie „strona zaprzestała naruszania prawa” nie budzi żadnych wątpliwości o tyle sprawa nie wygląda już tak prosto z pojęciem „waga naruszenia prawa jest znikoma”.

W uzasadnieniu decyzji organ I instancji wskazał, że „w toku kontroli stwierdzono dołączenie do opraw oświetleniowych nieprawidłowo wykonanych etykiet w odniesieniu do partii 7 szt., co w ostateczności skutkowało koniecznością podjęcia przez dostawcę PLATINET S.A. działań naprawczych do 69 dostaw przedmiotowych opraw dla odbiorcy AGATA S.A. obejmujących łącznie 322 szt. oprawy i tym samym należy przyjąć, że ustalenia kontroli nie mają przypadkowego charakteru, tj. znikomej wagi naruszenia prawa”. Oznacza to, że organ I instancji utożsamiał pojęcie znikomej wagi naruszenia prawa z charakterem ustaleń kontrolnych, co w ocenie Prezesa UOKiK jest błędne.

Dodatkowo należy wskazać, że Pomorski WIIH oceniając przesłanki wysokości kary stwierdził, iż stwierdzony stopień naruszenia obowiązków jest niewielki, co nie koresponduje ze stwierdzeniem, że waga naruszenia prawa nie była znikoma.

Na marginesie należy również zauważyć, że organ I instancji w uzasadnieniu swojej decyzji odniósł się tylko do art. 189 f § 1 pkt 1 k.p.a., pomijając inne możliwości odstąpienia od nałożenia kary i poprzestania na pouczeniu przewidziane w dalszej części art. 189 f k.p.a.

Organ odwoławczy wyjaśnia, że zgodnie z Komentarzem do kodeksu postępowania administracyjnego pod red. Wierzbowskiego (Legalis), naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie ze sobą społecznego niebezpieczeństwa. Wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe, jak waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, etc. Podobnie tę kwestię wyjaśnił dr Sebastian Gajewski (Kodeks postępowania administracyjnego. Nowe instytucje. Komentarz do rozdziałów 5a, 8a, 14 oraz działów IV i VIIIa KPA) wskazując, że przez wagę naruszenia prawa należy rozumieć istotność, skalę skutków społeczno-gospodarczych, które zostały przez nie wywołane, oraz znaczenie naruszonego obowiązku administracyjnoprawnego z punktu widzenia systemu prawa; działalności, na której regulację prawną się on składa; oraz dóbr, których ochronie służy. O tym więc, że waga naruszenia prawa jest znikoma będzie można powiedzieć wówczas, gdy wywołane przez nie skutki są niewielkie, czyli dotknęły małej liczby podmiotów i nie zaburzyły przebiegu procesów społeczno-gospodarczych, a jednocześnie – nie wiązało się ono z unicestwieniem lub znaczną ingerencją w dobro chronione daną sankcją i nie miało istotnego wpływu na całościową ocenę zgodności z prawem działalności, której częścią regulacji jest złamany obowiązek administracyjnoprawny. Oznacza to w szczególności, że warunek ten będzie spełniony przede wszystkim w przypadkach, w których naruszenie prawa miało charakter jednostkowy lub krótkotrwały.

Z akt sprawy wynika, że wyroby z produkcji zawierającej nieprawidłowy rozmiar etykiety zostały sprzedane na podstawie 69 faktur w ilości 322 sztuk, w okresie od dnia 26 sierpnia 2019 r.

do dnia 28 października 2019 r. Nie bez znaczenia w sprawie jest również fakt, że produkty były opatrzone etykietami z właściwymi informacjami, natomiast ich rozmiar był o 20% mniejszy niż wymagany przez rozporządzenie delegowane (80 x 40 mm zamiast 100 x 50 mm). Co prawda sam fakt dołączenia etykiet o niewłaściwym rozmiarze jest już niewywiązaniem się dostawcy z ciążącego na nim obowiązku, jednakże należy mieć na uwadze, że w kontekście oceny wagi naruszenia prawa, czym innym jest niewywiązanie się z obowiązku, poprzez nie dołączenie w ogóle etykiet, a czym innym dołączenie etykiet z wymaganymi informacjami, ale w mniejszym rozmiarze, ponieważ mimo wszystko konsument miał możliwość zapoznania się z informacjami energetycznymi tego wyrobu.

W kontekście tak rozumianej znikomej wagi naruszenia prawa mieści się liczba wyrobu z wadliwymi etykietami – 322 szt., oraz okres udostępniania – dwa miesiące, a także podanie informacji energetycznych na wyrobie.

W ocenie Prezesa UOKiK w niniejszej sprawie zaistniała przesłanka warunkująca odstąpienie od nakładania administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu określona w art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a.

Jednocześnie, odstępując od nałożenia kary pieniężnej, Prezes UOKiK poucza PLATINET S.A. z siedzibą w Krakowie, że dostawca jest zobowiązany do przestrzegania obowiązków określonych w art. 3, art. 4, art. 6, art. 9 rozporządzenia. W przypadku ich naruszenia, organ kontrolujący może, w drodze decyzji administracyjnej, zastosować wobec takiego dostawcy środki przewidziane w ustawie o etykietowaniu, w tym nałożyć administracyjne kary pieniężne określone w rozdziale 4 tej ustawy.

Podsumowując należy stwierdzić, że rozstrzygnięcie organu I instancji jest niezgodne z przepisami prawa, poprzez ich wadliwą wykładnię oraz z punktu widzenia celowości, co w efekcie skutkuje koniecznością wydania rozstrzygnięcia merytoryczno-reformacyjnego na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 *in principio* k.p.a.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 z późn. zm.) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami

administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W przypadku złożenia skargi na decyzję, zgodnie z art. 233 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 2 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2003 r., poz. 2193 ze zm.), strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stały, który wynosi 200,00 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Nadzoru Rynku
Jadwiga Gunerka